KOMISIJOS SPRENDIMAS

2004 m. gegužės 19 d.

dėl pagalbos sistemos, kurią Italija ruošiasi taikyti paukštininkystės įmonėms A.I.M.A. programa, paukštininkystės sektorius – Nr. C 59/2001 (ex N 97/1999)

(pranešta dokumentu Nr. C(2004) 1802)

(Tik tekstas italų kalba yra autentiškas)

(2007/52/EB)

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 88 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą,

paprašiusi suinteresuotąsias šalis pateikti savo pastabas, kaip numatyta minėtame straipsnyje,

kadangi:

I. PROCEDŪRA

(1) 1999 m. gruodžio 17 d. laišku, užregistruotu 1999 m. gruodžio 22 d., Nuolatinė Italijos atstovybė prie Europos Sąjungos, laikydamasi Sutarties 88 straipsnio 3 dalies, pranešė Komisijai apie aptariamąją pagalbą, susijusią su tam tikromis A.I.M.A. (*it. k. Azienda de Stato per gli interventi nel mercato agricolo* Valstybinė įstaiga, teikianti pagalbą žemės ūkio rinkai) priemonėmis, skirtomis Italijos paukštininkystės rinkai, susilpnėjusiai dėl 1999 m. „dioksino krizės“, sumažėjus paukštienos vartojimui ir pardavimui.

(2) 2000 m. rugpjūčio 8 d. laiške, užregistruotame 2000 m. rugpjūčio 9 d., 2000 m. lapkričio 15 d. laiške, užregistruotame 2000 m. lapkričio 21 d., 2001 m. vasario 27 d. laiške, užregistruotame 2001 m. kovo 1 d., ir 2001 m. gegužės 23 d. laiške, užregistruotame 2001 m. gegužės 28 d., Nuolatinė Italijos atstovybė prie Europos Sąjungos suteikė Komisijai papildomos informacijos, kurios Italijos pareigūnų buvo prašyta 2000 m. vasario 18 d. laišku (nuoroda į dokumentą AGR 5073), 2000 m. spalio 2 d. laišku (nuoroda į dokumentą AGR 25123), 2001 m. sausio 10 d. laišku (nuoroda į dokumentą AGR 000449) ir 2001 m. balandžio 24 d. laišku (nuoroda į dokumentą AGR 009825).

(3) 2001 m. liepos 30 d. laišku Komisija pranešė Italijai apie savo sprendimą dėl šios pagalbos pradėti EB sutarties 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą.

(4) Komisijos sprendimas pradėti šią procedūrą buvo paskelbtas *Europos bendrijų oficialiajame leidinyje* ([1]). Komisija pakvietė suinteresuotąsias šalis pateikti pastabų dėl aptariamosios pagalbos.

(5) Italijos pareigūnai savo pastabas pateikė 2001 m. spalio 24 d. laiške, užregistruotame 2001 m. spalio 26 d. Kitų suinteresuotųjų šalių pastabų dėl šios pagalbos Komisija negavo.

II. APRAŠYMAS

Teisinis pagrindas

(6) Nacionalinė A.I.M.A. pagalbos programa 1999 metams. Siūlomos pagalbos teisinė bazė yra Įstatymo Nr. 610/82 3 straipsnio 1 dalies d punktas, pagal kurį A.I.M.A. gali, naudodamasi su savo finansų valdymu susijusiomis lėšomis, atsižvelgdama į vidaus rinkos raidą ir turimus išteklius (…), teikti žemės ūkio maisto produktus besivystančioms šalims, parinktoms pritariant Užsienio reikalų ministerijai ir pasitarus su Nacionaliniu maisto produktų institutu.

Kontekstas

(7) Italijos nacionalinė paukštininkystės sąjunga (U.N.A.) kreipėsi į A.I.M.A., prašydama įsikišti į rinką, kad būtų panaikintos sunkios „dioksino krizės“ pasekmės paukštienos sektoriuje.

(8) Iš pradžių (žr. 1999 m. gruodžio 17 d. laišką) A.I.M.A. atsisakius nupirkti 17 000 tonų neparduotos mėsos, kurios vertė – 40 milijardų Italijos lirų (apie 20 milijonų eurų), U. N.A. pasiūlė dalį šios mėsos (11 450 tonų) pigiai pateikti besivystančių šalių rinkoms; skirtumą tarp prekės realios komercinės vertės ir jos pardavimo kainos (apie 20 milijardų Italijos lirų, t. y. 50 % komercinės rinkos kainos) turėjo padengti A.I.M.A.

(9) Atsižvelgdami į Komisijos tarnybų pastabas (žr. 2000 m. vasario 18 d. laišką), iš kurių paaiškėjo, kad pagalba veikiau yra eksporto kompensacija, padengianti skirtumą tarp paukštienos kainos trečiajame pasaulyje ir jos kainos Italijos rinkoje (ir todėl kaip pagalba iš esmės yra nesuderinama su bendrąja rinka, atsižvelgiant į Bendrijos įsipareigojimus, susijusius su Pasaulio prekybos organizacija ir bendru rinkų organizavimu), Italijos pareigūnai 2000 m. rugpjūčio 10 d. laiške nebeminėjo pradinio pagalbos tikslo ir teigė, kad nuostolius, kuriuos patyrė Italijos paukštienos gamintojai, galima laikyti ypatingų įvykių rezultatu (o ne įprastos rizikos rinkoje pasekme), ir todėl jiems gali būti taikoma Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punkte nustatyta leidžianti nukrypti nuostata.

([1]) OL C 254, 2001 9 13, p. 2.

Priemonė

(10) Aptariamojoje programoje numatyta teikti kompensaciją paukštienos gamintojams, kurie patyrė nuostolių sumažėjus kainoms ir pardavimui dėl „dioksino krizės“ ir dėl vartotojus apėmusio nerimo. Pagalba atitinka skirtumą tarp vidutinių kainų, užregistruotų šalyse, kurių ši krizė nepalietė, ir kainų Italijoje 1999 m. birželio–liepos mėnesiais (laikotarpis, už kurį mokėtina kompensacija). Vidutinės kainos, nustatytos šalyse, kurių ši krizė nepalietė (išskyrus Italiją), pasak Italijos pareigūnų, birželio mėnesį buvo 137,89 eurai už 100 kg ir liepos mėnesį – 132,35 eurai už 100 kg. Taigi kainų skirtumas birželio mėnesį yra 53,966 eurai už 100 kg ir liepos mėnesį – 46,218 eurai už 100 kg ([2]). Didžiausia pagalba siekia 21 150 Italijos lirų už 100 kg (t. y. 10,92 eurų už 100 kg) ir 15 400 Italijos lirų už 100 kg (t. y. 7,95 eurus už 100 kg). Pagalbos, skirtos 2001 m. birželio ir liepos mėnesiais pagamintai ir pateiktai į rinką mėsai, bendra suma yra 10 329 138 eurai.

(11) Siekdami pateisinti šią pagalbą, Italijos pareigūnai patikslina, kad dėl „dioksino krizės“ labai sumažėjo ne tik paukštienos gaminių gamyba ir pardavimas (kadangi, prasidėjus krizei, buvo sutrikdyta rinka), bet ir jų vartojimas. Remiantis Italijos pareigūnų pateiktais duomenimis, Italijos gamintojai 1999 m. birželio mėnesį mažomis kainomis pardavė 34 700 000 kg mėsos (o 1998 m. birželio mėnesį 52 000 000 kg) ir 1999 m. liepos mėnesį 30 200 000 kg (o 1998 m. liepos mėnesį 51 000 000 kg ([3])). Nepaisant prevencinių priemonių, kurių ėmėsi U.N.A., siekdama išvengti paukštienos perprodukcijos krizės (priemonių, susijusių su viščiukų, turėjusių užaugti per ateinančius mėnesius, papjovimu kovo mėnesį), „dioksino krizė“ sutrukdė šiam sektoriui pasiekti patenkinamų rezultatų.

(12) Savo 2000 m. lapkričio 21 d. ir 2001 m. gegužės 28 d. laiškuose Italijos pareigūnai pabrėžė lemiamą vaidmenį, kurį krizės mėnesiais suvaidino žiniasklaida: dėl jos pasėto nerimo labai sumažėjo paukštienos vartojimas (29,1 %, palyginti su praėjusių metų birželio mėnesiu, 10,1 % su liepos mėnesiu, 16,2 % su rugpjūčio mėnesiu ir 5,9 %, palyginti su visais praėjusiais metais). Sumažėjus paklausai, labai nukrito kainos, ypač birželio ir liepos mėnesiais (30 % ir 30,1 %, palyginti su tais pačiais praėjusių metų mėnesiais). Be to, reaguodami į tokią padėtį, Italijos gamintojai birželio mėnesį turėjo sukrauti į sandėlius 4 150 tonų, liepos mėnesį 9 271 toną ir rugpjūčio mėnesį 2 595 tonas viščiukų mėsos, nes negalėjo tokių kiekių parduoti.

(13) Pagalba nenumato jokios kompensacijos už gyvūnų ar gyvūninės kilmės produktų, netinkamų vartoti ir pateikti į rinką, šalinimą.

Pagalbos suma

(14) Numatyta didžiausia pagalbos suma yra 20 milijardų Italijos lirų (t. y. 10 329 138 eurai).

Motyvai pradėti procedūrą

(15) Komisija pradėjo Sutarties 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą, nes jai kilo abejonių dėl to, ar ši pagalbos sistema yra suderinama su bendrąja rinka. Šios abejonės buvo susijusios su galimybe aptariamąją pagalbą prilyginti pagalbai, skirtai dėl ypatingo įvykio patirtoms išlaidoms kompensuoti. Iš tiesų Italijos pareigūnai rėmėsi Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktu, kuriame nustatyta, kad pagalba ypatingų įvykių padarytai žalai atitaisyti bendrajai rinkai neprieštarauja. Pranešime apie pagalbą remiamasi „dioksino krize“, kaip ypatingu įvykiu.

(16) Ypatingo įvykio sąvoka Sutartyje nėra apibrėžta. Komisija šią nuostatą taiko kiekvienu atveju atskirai, įvertinusi tam tikrą įvykį. „Dioksino krizės“, susijusios su Belgijoje pagamintais maisto produktais ir pašarais, atveju Komisija padarė išvadą, kad kalbama apie ypatingą įvykį pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą, atsižvelgiant į apribojimų, kuriuos buvo būtina nustatyti siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą šioje šalyje, pobūdį ir mastą ([4]).

(17) Yra ir kitų precedentų, susijusių su ypatingo įvykio apibrėžimu, ypač kalbant apie keletą kartų suteiktą pagalbą, kurią Jungtinė Karalystė suteikė ([5]) dėl GSE krizės: Komisija padarė išvadą, kad kalbama apie ypatingą įvykį, ypač atsižvelgdama į jautienos eksporto embargą ir galvijienos vartojimo sumažėjimą, susijusį su abejonėmis ir nerimu, kuriuos sukėlė informacija dėl GSE. Tačiau reikia pabrėžti, kad minėti pavyzdžiai susiję ne su šalimi, kurios rinka buvo sutrikdyta dėl vartotojų atsargaus požiūrio į dioksiną (kaip aptariamuoju atveju), o su šalimis, kurios buvo tiesiogiai paliestos ligos (GSE Jungtinėje Karalystėje ir dioksinas Belgijoje).

([2]) Diskontuotos kainos Italijoje siekė atitinkamai 83,924 eurus už 100 kg ir 86,132 eurus už 100 kg.

([3]) Į šiuos duomenis įeina privačių vartotojų ir kolektyvinių darinių nupirkti produktų kiekiai.

([4]) Žr. ypač jos sprendimus dėl valstybės pagalbos Nr. NN 87/99, NN 88/99, NN 89/99, N 380/99, N 386/99 ir Nr. NN 95/99, N 384/99.

([5]) Žr. valstybės pagalbą Nr. N 299/96, N 290/96, N 278/96 ir N 289/96.

(18) Minėtais atvejais Komisija neprieštaravo, kad gamintojams būtų kompensuoti jų nuostoliai tuo atveju, kai rinkos dalies netekimą ir vartojimo sumažėjimą būtų lėmęs ne tik visuomenės nerimas, bet ir ypatingi veiksniai, trukdantys įprastai pardavinėti aptariamuosius produktus (viešųjų priemonių, prie kurių ypač prisidėjo neįprastas vartotojų ir žiniasklaidos elgesys, visuma). Minėtais atvejais visada buvo galima nustatyti tiesioginį faktų, laikomų ypatingu įvykiu, ir įmonių patirtų nuostolių ryšį.

(19) Italų pareigūnai, kurių buvo paprašyta įrodyti ryšį tarp žemės ūkio gamintojų patirtų nuostolių ir ypatingo įvykio egzistavimo, kad Komisija galėtų leisti kompensuoti šiuos nuostolius pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą, nesugebėjo pateikti įtikinamo paaiškinimo. Remiantis turima informacija, neatrodo, kad patį greitai didėjantį vartotojų nerimą, dėl kurio buvo labai sutrikdyta rinka, kurioje veikė Italijos paukščių augintojai, buvo prarastos rinkos dalys ir todėl sumažėjo apyvarta, numatoma tada, kai situacija yra įprasta, būtų galima laikyti ypatingu įvykiu pagal Sutartį. Be to, niekas nerodo, kad pardavimo stabdymo priemonių būtų ėmusiosi nacionalinės ar Bendrijos valdžios institucijos.

(20) Netgi tarus, kad pavyktų įrodyti, jog žiniasklaidos įtaka Italijoje buvo didesnė nei kitose Europos šalyse, turint galvoje visuomenės jautrumą maisto saugos klausimams ir viešosios nuomonės tendenciją labai kritikuoti zootechninio sektoriaus gamybos sistemas, atrodo, kad šių teiginių nebūtų pakakę, norint įrodyti ypatingą aptariamojo įvykio pobūdį.

(21) Komisijai veikiau kilo klausimas, kodėl Italijos gamintojai nepasinaudojo tokia padėtimi, kad daugiau savo paukštininkystės produkcijos parduotų užsienyje (ir net savo šalies teritorijoje), turint galvoje, kad Italija, kitaip nei Belgija, nefigūravo tarp šalių, kurias tiesiogiai palietė „dioksino krizė“.

(22) Liko išsiaiškinti ir Italijos pareigūnų suteiktą informaciją, pagal kurią augintojai buvo priversti užšaldyti neparduotą mėsą (4 150,8 tonų birželio mėnesį, 9 271,3 toną liepos mėnesį ir 2 595,9 tonas rugpjūčio mėnesį). Remiantis šiuo tvirtinimu, neatmestina prielaida, kad toks veiksmas galėjo leisti vėliau parduoti krizės metu likusius neparduotus paukštienos produktus. Tokiu atveju nuostoliai būtų mažesni už tuos, kurie paskelbti bylos tyrimo medžiagoje. Be to, Komisija negalėjo nustatyti nei to, koks mėsos kiekis liko neparduotas dėl paklausos sumažėjimo, susijusio su baime, kad produktuose yra dioksino, nei perprodukcijos, susidariusios dėl to, kad vasarą paklausa buvo maža, masto.

(23) Remdamasi šiais argumentais, Komisija negali atmesti prielaidos, kad kalbama apie pagalbą, skirtą ne padėti sektoriui vystytis, o paprasčiausiai finansinei gamintojų padėčiai pagerinti, be to, apie pagalbą, skirtą remiantis tik produkcijos kaina, kiekiu arba vienetu, kitaip tariant, pagalbą, prilygininą pagalbai veiklai, kuri pagal Bendrijos rekomendacijų dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriui ([6]) (toliau – rekomendacijų) 3.5 punktą yra nesuderinama su bendrąja rinka.

(24) Todėl Komisija pareiškė, kad abejoja, ar egzistuoja ryšys tarp nuostolių, kuriuos patyrė Italijos paukštininkystės sektoriaus gamintojai, ir įvykio ypatingo pobūdžio, taip pat abejoja, ar aptariamoji pagalba atitinka reikalavimus, kad galėtų būti taikoma pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą ar 87 straipsnio 3 dalies c punktą (nes, kalbant apie pastarąją dalį, taip pat neatrodo, kad pagalba prisidėtų prie tam tikros ekonominės veiklos plėtros) arba kad būtų paskelbta kaip atitinkanti vieną iš rekomendacijų punktų.

III. ITALIJOS PASTABOS

(25) Savo 2001 m. spalio 24 d. laiške, užregistruotame 2001 m. spalio 26 d., Italijos pareigūnai pirmiausia priminė, kad paukštininkystės produktų vartojimo sumažėjimas 1999 m. birželio, liepos, rugpjūčio mėnesiais ir ne toks ryškus iki gruodžio mėnesio sprendime pradėti procedūrą nebuvo pakartotinai aptartas.

(26) Pasak Italijos pareigūnų, atsižvelgiant į tai, kad Komisijai nekilo abejonių dėl nuostolių, patirtų dėl pardavimo ir kainų sumažėjimo, tereikėjo nustatyti ryšį tarp šių nuostolių ir „dioksino krizės“. Tą ryšį buvo galima nustatyti remiantis paprastu faktu, kad pirmą kartą informacija, susijusi su viščiukų mėsa, kurioje yra dioksino, buvo išplatinta 1999 m. gegužės 28 d., o pardavimai staiga sumažėjo nuo 1999 m. birželio mėnesio (29 %, palyginti su 1998 m. birželio mėnesiu). Vartojimo tendencija Italijoje lydėjo žiniasklaidos kurstomą visuomenės nerimą, staiga labai sumažėjus pardavimui, kai pirmą kartą buvo paskelbta informacija apie dioksiną, liepos mėnesį pardavimui išaugus, kai žiniasklaidos dėmesys šiai problemai atslūgo, ir vėl sumažėjus rugpjūčio mėnesį, tada, kai Europos Sąjungoje buvo nuspręsta dvigubai apriboti leistiną dioksino kiekį tam tikruose produktuose. Nuo rugsėjo mėnesio žiniasklaida vis mažiau domėjosi šiuo įvykiu, ir paukštininkystės produktų vartojimas palaipsniui normalizavosi.

([6]) OL C 232, 2000 8 12.

(27) Taigi, pasak Italijos pareigūnų, ryšys tarp visuomenę apėmusio nerimo tada, kai buvo išplatinta informacija apie dioksiną Belgijoje, ir vartojimo bei kainų sumažėjimo yra neginčijamas.

(28) Tuomet dar reikia įrodyti, kad Italijoje kilusi „dioksino krizė“ gali būti laikoma ypatingu įvykiu pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą. Komisija jau pripažino Belgijoje pasireiškusios „dioksino krizės“ ypatingą pobūdį, atsižvelgdama į apribojimų, nustatytų siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą, pobūdį ir mastą. Tiesa, dioksino krizė Italijos tiesiogiai nepalietė. Tačiau neneigtina, kad krizės padariniai peržengė valstybių sienas ir palietė kaimynines šalis, kaip antai Italiją.

(29) Pasak Italijos pareigūnų, „ypatingu įvykiu“ pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą reikia laikyti kiekvieną įvykį, kuris yra nenumatomas arba sunkiai numatomas, pavyzdžiui, gaivalines nelaimes. Taigi reikia vertinti patį įvykį, o ne priemones, kurių imamasi dėl šio įvykio, nes jos yra tik paties įvykio padarinys. Be to, GSE Jungtinėje Karalystėje atveju Komisija pripažino ypatingą įvykio pobūdį ne tik dėl mėsos eksporto uždraudimo, bet ypač dėl galvijienos vartojimo sumažėjimo, susijusio su abejonėmis ir nerimu, kuriuos sukėlė informacija dėl GSE. Tokia pat padėtis 1999 m. susidarė Italijoje, kai kilo nerimo banga dėl dioksino. Eksporto uždraudimas, nustatytas Jungtinei Karalystei, neturėjo didžiausios reikšmės vartojimo sumažėjimui, nes, jeigu ir nebūtų buvęs taikytas šis uždraudimas, užsienio vartotojai (taip pat, kaip ir Jungtinės Karalystės vartotojai) vis tiek būtų sumažinę galvijienos vartojimą, taip sutrukdydami realizuoti šiuos produktus bet kurioje kitoje užsienio šalyje. Kalbant apie 1999 m. „dioksino krizę“, pridurtina, kad visos trečiosios šalys tuo pačiu laikotarpiu uždraudė paukštienos iš Europos Sąjungos importą.

(30) Priežastis, dėl kurios Italijos gamintojai neatsigręžė nei į užsienio rinkas, nei į Italijos rinką, susijusi su tarptautiniu įvykio, gerokai peržengusio Belgijos ribas, pobūdžiu.

(31) Tam tikrų Italijos paukštininkystės įmonių pajamos 1999 m. birželio–rugpjūčio mėnesiais, pasak Italijos pareigūnų, akivaizdžiai patvirtina kainų ir pardavimo sumažėjimą.

IV. TEISINIS ĮVERTINIMAS

Pagalbos buvimas

(32) Pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su bendrąja rinka, kai ji daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

(33) 1975 m. spalio 29 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2777/75 dėl bendro paukštienos rinkos organizavimo ([7]) 19 straipsnyje nustatyta, kad, jei šiame reglamente nėra numatyta kitaip, jame apibrėžtų produktų gamybai ir prekybai taikomi Sutarties 87, 88 ir 89 straipsniai.

(34) Taikant numatomą priemonę, tam tikroms įmonėms bus pervesta valstybės lėšų; aptariamoji pagalba (siekianti 20 milijardų Italijos lirų) skiriama palaikant pasirinktus augintojus, kurie esą patyrė nuostolių dėl „dioksino krizės“. Be to, ši priemonė palaiko tam tikrų prekių gamybą (paukščių auginimo sektoriaus prekių gamybą) ir gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai, atsižvelgiant į Italijai tenkančią bendros Europos Sąjungos paukštienos produkcijos (13,2 %) dalį. 2001 m. Italijos bendroji paukštienos gamyba siekė 1 134 000 tonų, o ES-15 bendroji paukštienos gamyba 9 088 000 tonų ([8]).

(35) Taigi aptariamoji priemonė atitinka Sutarties 87 straipsnio 1 dalyje apibrėžtą valstybės pagalbą.

Pagalbos suderinamumas su bendrąja rinka

(36) Draudimui teikti valstybės pagalbą taikomos išimtys. Šiuo atveju Italijos pareigūnai rėmėsi išimtimis, nustatytomis Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punkte, pagal kurias pagalba gaivalinių nelaimių ar kitų ypatingų įvykių padarytai žalai atitaisyti yra suderinama su bendrąja rinka.

(37) Sąvoka „ypatingas įvykis“ Sutartyje nėra apibrėžta, todėl reikia nustatyti, ar Italijoje kilusi „dioksino krizė“ gali būti prilyginama ypatingam įvykiui pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą.

([7]) OL L 282, 1975 11 1, p. 77.

([8]) Šaltinis: *Eurostat* ir Europos Komisija

(38) Vadovaudamasi Bendrijos rekomendacijomis dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriui ([9]) ir vertindama priemones, kuriomis siekiama kompensuoti dėl gaivalinių nelaimių ar ypatingų įvykių patirtus nuostolius, Komisija mano, kad turi būti labai tiksliai aiškinamos Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punkte minimos sąvokos „gaivalinė nelaimė“ ir „ypatingas įvykis“, sudarančios valstybės pagalbos suderinamumo su bendrąja rinka bendrojo principo, nustatyto Sutarties 87 straipsnio 1 dalyje, išimtis. Iki šiol Komisija patvirtino, kad gaivalinės nelaimės yra žemės drebėjimai, lavinos, nuošliaužos ir potvyniai. Iki šiol Komisija patvirtino, kad ypatingi įvykiai yra karai, vidaus neramumai arba streikai ir, taikant tam tikras išlygas bei atsižvelgiant į apimtį, didelės branduolinės ar pramoninės nelaimės arba gaisrai, kurie padarė didelių nuostolių. Tačiau gaisro, kilusio paprastoje perdirbimo įmonėje, apdraustoje įprastu prekybos draudimu, Komisija nesutiko pripažinti kaip ypatingo įvykio. Gyvūnų ar augalų ligų židinių Komisija paprastai neprilygina gaivalinėms nelaimėms arba ypatingiems įvykiams. Vis dėlto vienu atveju ji pripažino kaip ypatingą įvykį precedento neturėjusį nepaprastą su gyvūnais susijusios ligos išplitimą. Atsižvelgdama į tai, kad šioje srityje sunku ką nors nuspėti, Komisija ir toliau vertins pasiūlymus teikti pagalbą, nagrinėdama kiekvieną jų atskirai, remdamasi Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktu ir šioje srityje nusistovėjusia praktika. Taip nagrinėti kiekvieną atvejį ypač būtina, kai kalbama apie pagalbą tokiam jautriam sektoriui, koks yra paukštienos sektorius, kur kiekviena priemonė, kuria įsikišama į rinkas, gali prieštarauti bendrai organizuojant rinkas numatytoms priemonėms.

(39) Paprastai Komisija negali pripažinti, kad pati maisto, skirto žmonėms, cheminė tarša gali būti ypatingas įvykis pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą. Netgi priešingai, užtaršos pavojus tai fakto, kad visoje maisto grandinėje nėra užtikrinta pati aukščiausia kokybė, pasekmė.

(40) „Dioksino krizės“ Belgijoje atveju reikėjo atsižvelgti į daugelį dalykų, kol pagaliau buvo nustatyta, kad ši krizė yra ypatingas įvykis. Komisija pirmiausia įvertino priemonių, kurių buvo imtasi kovojant su krize ir siekiant apsaugoti žmonių sveikatą, apimtį: be kita ko, buvo uždrausta pateikti į rinką paukštieną ir prekiauti ja mažmenomis; uždrausta prekiauti tam tikrais žmonėms ir gyvūnams vartoti skirtais gyvūninės kilmės produktais ir juos eksportuoti į trečiąsias šalis bei nustatytos atitinkamų produktų stebėjimo, atsekamumo ir kontrolės sąlygos ([10]). Taigi nustatant, kad tai yra ypatingas įvykis, buvo remiamasi dviem dalykais: Belgijos valdžios pranešimu ir priemonėmis, kurių vėliau buvo skubiai imtasi, bei negalėjimu pateikti į rinką produkcijos, dėl kurio Belgijos gamintojai atsidūrė krizinėje padėtyje. Ši krizė savo pobūdžiu ir poveikiu labai skyrėsi nuo įprastų įvykių ir peržengė normalių rinkos funkcionavimo sąlygų ribas. Prie to prisidėjo vartotojus apėmęs nerimas ir embargas, kurį daugelis trečiųjų šalių nustatė Belgijos gyvūnams ir gyvūninės kilmės produktams. Dėl to buvo labai sutrikdyta rinka, kurioje veikė Belgijos gamintojai, buvo prarastos rinkos dalys ir sumažėjo apyvarta, numatoma esant įprastai situacijai rinkoje.

(41) Nei cheminė produktų užtarša, nei pardavimų sumažėjimas neleidžia daryti išvados dėl ypatingo įvykio pobūdžio, kurį sąlygoja svarbių priemonių, apribojančių šių produktų pateikimą į rinką ir eksportą, bei pardavimo ir kainų sumažėjimo derinys. Kilęs nerimas ir vartotojų reakcija į paukštienos užtaršą dioksinu tik paryškino ypatingą įvykio pobūdį.

(42) Italijos gamintojų atveju konstatuota, kad nebuvo imtasi jokių priemonių, ribojančių produktų pateikimą į rinką ir eksportą, taip pat nebuvo imtasi jokių priemonių dėl apribojimo, kuriomis siekiama apsaugoti vartotojų sveikatą, nes krizė šalies tiesiogiai nepalietė. Vieninteliai dalykai, kurių nebuvo galima numatyti ir kurie sutrikdė rinką, buvo kilęs visuomenės nerimas ir vartotojų reakcija į užtaršą, kuri nustatyta kitur.

(43) Padėtis Italijoje negali būti prilyginta padėčiai šalyse, kurias tiesiogiai palietė krizė. Iš tikrųjų „dioksino krizė“ Belgijoje buvo paskelbta kaip ypatingas įvykis, bet pati savaime ji nėra toks įvykis. Taigi, kaip minėta 35–38 konstatuojamo-

([9]) OL C 28, 2000 2 1, p. 2

([10]) Šios priemonės buvo įgyvendintos Komisijai priėmus tris sprendimus: 1999 m. birželio 3 d. sprendimą 1999/363/EB dėl apsaugos priemonių nuo žmonėms ir gyvūnams vartoti skirtų gyvūninės kilmės produktų užtaršos dioksinu (OL L 141, 1999 6 4, p. 24). Šios priemonės buvo ypač susijusios su paukštiena ir visais paukštienos produktais, tokiais kaip kiaušiniai ir kiaušinių produktai, gyvūnų riebalai, gyvuliniai baltymai, maistui skirtos žaliavos ir t. t.; 1999 m. birželio 4 d. sprendimą 1999/368/EB ir 1999 m. birželio 11 d. sprendimą 1999/389/EB dėl apsaugos priemonių nuo žmonėms ir gyvūnams vartoti skirtų gyvūninės kilmės produktų iš galvijienos ir kiaulienos užtaršos dioksinu (OL L 142, 1999 6 5, p. 46 ir OL L 147, 1999 6 12, p. 26). Šios priemonės buvo ypač susijusios su galvijiena ir kiauliena, taip pat su pienu ir visais iš jų pagamintais produktais.

siose dalyse, nei paprasta cheminė maisto produktų, skirtų vartoti žmonėms, užtarša, nei visuomenę apėmęs nerimas nėra ypatingas įvykis pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą.

(44) Italijos pareigūnai taip pat rėmėsi pirmąja Jungtinės Karalystės „GSE krize“. Šiuo konkrečiu atveju ypatinga situacija, susidariusi galvijienos sektoriuje, tiesiogiai susijusi su tuo, kad buvo visiškai uždrausta iš Jungtinės Karalystės į Europos ir trečiąsias šalis eksportuoti gyvus gyvūnus ir galvijieną. Komercinių priemonių, kurių buvo imtasi dėl GSE, pasekmės Jungtinėje Karalystėje pasiekė precedento neturintį mastą. Komisija priminė, kad tarp priemonių krizei įveikti buvo nustatytas ir visiškas embargas mėsai iš Jungtinės Karalystės, taip pat visiems antriniams produktams, galintiems įeiti į maisto ar pašarų grandinę. Šis embargas nulėmė precedento neturintį mėsos vartojimo sumažėjimą šioje šalyje. Taigi šiuo atveju vartojimo sumažėjimas buvo susijęs su svarbiais rinkos apribojimais, todėl susidarė padėtis, kurią galima laikyti ypatinga.

(45) Be to, naujesniais GSE atvejais, kurie pasitaikė Europoje ([11]), Komisija priminė, kad pardavimų ar pajamų sumažėjimas nebuvo laikomas ypatingu įvykiu. Pardavimų sumažėjimas laikomas ypatingo įvykio, kurį sąlygoja retas įvairių veiksnių derinys, pasekme. Kaip ir pirmiau minėtais atvejais, pagalba, skirta kovai su ypatingu įvykiu pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą, buvo patvirtinta tiesiogiai su juo susijusiose šalyse, kuriose ypatingą krizės pobūdį paryškino tam tikri veiksniai: labai neigiami padariniai Europos žemės ūkio gamintojams, vartotojus apėmęs nerimas, daugelio trečiųjų šalių nustatytas embargas gyvūnams ir mėsos produktams iš ES, taip pat kai kurie augintojų nesuvaldyti įvykiai, paaštrinę krizinę situaciją ir padidinę vartotojų nerimą. Dėl to buvo labai sutrikdyta rinka, kurioje veikė Europos gamintojai, buvo prarastos rinkos dalys, todėl sumažėjo apyvarta, numatoma esant įprastai situacijai rinkoje.

(46) Pripažindama šią krizę kaip ypatingą įvykį, Komisija atsižvelgė į vieną svarbų dalyką į galvijienos rinkos stabilumą ir pusiausvyrą iki krizės pradžios. Tačiau, kaip įrodyta toliau (žr. 52–55 konstatuojamąsias dalis) ir kaip paskelbė patys Italijos pareigūnai (žr. 2000 m. rugpjūčio 28 d. ir 2000 m. lapkričio 15 d. laiškus), taip nebuvo Italijos viščiukų rinkoje, kurioje jau buvo susidariusi perprodukcija ir sumažėjusios kainos.

(47) Visais pirmiau minėtais atvejais, ypač Italijos pareigūnų minėtais atvejais, kurioje nors šalyje atsitikus ypatingam įvykiui, buvo imtasi visų apribojimo priemonių, rinkos kontrolės ir sanitarinių priemonių, kurios prisidėjo prie aptariamųjų produktų pardavimo ir kainų sumažėjimo.

(48) Be to, ypatingas įvykis turi pasižymėti bent jau požymiais įvykio, kuris savo pobūdžiu ir poveikiu tam tikriems rinkos dalyviams labai skiriasi nuo įprastų sąlygų ir peržengia normalių rinkos funkcionavimo sąlygų ribas. Tai, kad toks įvykis nenumatomas arba jį sunku numatyti, gali paryškinti ypatingą šio įvykio pobūdį, bet tai nėra pakankama, kad jis būtų laikomas ypatingu įvykiu pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą.

(49) Šiuo atveju sumažėjimas, kuriuo remiamasi, kaip ir eksporto rinkos uždarymas, nesiskiria nuo kitų įvykių, turinčių įtakos paklausai. Toks įvykis taip pat nenumatomas, bet jis yra įmonei tenkančios normalios komercinės rizikos dalis ir visiškai nėra ypatingo pobūdžio pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą.

(50) Pasak Italijos pareigūnų, Italijos gamintojai neturėjo jokios kitos prekių realizavimo rinkos, nes krizė išsiplėtė toli už Belgijos sienų, ir paukštienos vartojimas sumažėjo visoje Europoje.

(51) Tačiau pagal Komisijos turimą informaciją paukštienos eksportas Bendrijos viduje 1999 m. birželio–rugpjūčio mėnesiais, palyginti su tų metų tendencija, išliko nepakitęs, o palyginti su 1998 metais, net padidėjo. Liepos mėnesio eksportas Bendrijos viduje yra didesnis už kitais 1999 m. mėnesiais užregistruotus skaičius, taip pat už praėjusių metų liepos mėnesio eksportą. Šio padidėjimo nebūtų pakakę Italijos pareigūnų paskelbtam atsargų pertekliui parduoti, bet tai sumažino krizės pasekmes gamintojams ir sudarė galimybę parduoti dalį produkcijos Bendrijos rinkoje. Italijos pareigūnai nepateikė jokių skaičių, patvirtinančių, kad Bendrijoje nebuvo kitų produkcijos realizavimo rinkų, apsiribodami teiginiu, kad kitos Europos šalys dėl krizės taip pat sumažino viščiukų mėsos pardavimą. Tačiau, pasak Italijos pareigūnų, tam tikros šalys, pavyzdžiui, Danija, Graikija, Ispanija, Airija, Austrija, Portugalija,

([11]) Žr., be kitų, pagalbą N 113/A/2001 (2001 m. liepos 27 d. sprendimas SG 01290550), N 437/2001 (2001 m. liepos 27 d. sprendimas SG 01290526 D), N 657/2001 (2001 m. lapkričio 9 d. sprendimas SG 01292096) ir NN 46/2001 (2001 m. liepos 27 d. sprendimas SG 01290558 D).

Suomija, Švedija, Jungtinė Karalystė, nustatant palyginimo kainą (žr. 7 konstatuojamąją dalį), galėtų būti laikomos atskaitos šalimis, nes jų ši krizė nepalietė. Taigi į jas galėjo būti įvežta bent jau dalis šios perteklinės produkcijos.

(52) Be to, atsižvelgiant į Komisijos politiką dėl Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punkto taikymo žemės ūkio srityje, nuostolių kompensacija neturi būti per didelė.

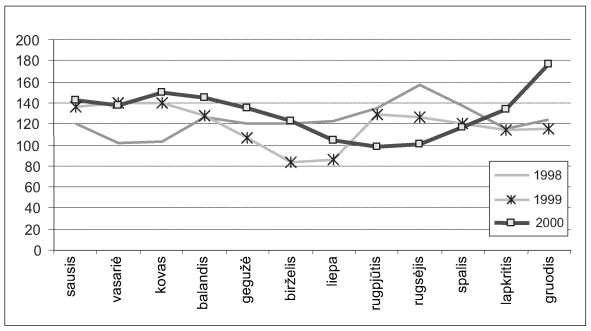
(53) Italijos pareigūnų numatytas kompensacijos mechanizmas remiasi pagalba už mėsą, pagamintą ir pateiktą į rinką 1999 m. birželio–liepos mėnesiais, apskaičiuota atsižvelgiant į skirtumą tarp vidutinių kainų krizės nepaliestose šalyse ir vidutinių kainų Italijoje. Pasak Italijos pareigūnų, šis skirtumas siekia 53,966 eurus už 100 kg birželio mėnesį ir 46,218 eurus už 100 kg liepos mėnesį. Pagalba siekia 21 150 Italijos lirų už 100 kg (t. y. 10,92 eurų už 100 kg) ir 15 400 Italijos lirų už 100 kg (t. y. 7,95 eurus už 100 kg).

(54) Dėl šio apskaičiavimo metodo kyla du klausimai. Pirmasis susijęs su Italijos pareigūnų teiginiu, kad neparduotos atsargos buvo užšaldytos ([12]). Tai galėjo leisti vėliau parduoti krizės metu likusius neparduotus paukštienos produktus. Tokiu atveju nuostoliai būtų mažesni už tuos, kurie paskelbti bylos tyrimo medžiagoje. Italijos pareigūnai šio klausimo nekomentavo. Todėl neatmestina prielaida, kad kompensacija už nuostolius galėjo būti per didelė, nes produktai galėjo būti parduoti vėliau, kai buvo matyti, kad kainos normalizavosi. Be to, Italijos pareigūnai paskelbė, kad 1999 m. birželio mėnesį buvo papjauta 43 170,1 tonų, o liepos mėnesį 47 485,9 tonos viščiukų, t. y. iš viso 90 656 tonos (žr. 2000 m. lapkričio 15 d. laišką), o parduotos mėsos kiekis 1999 m. siekia 34 700 000 kg birželio mėnesį ir 30 200 000 kg liepos mėnesį, t. y. 64 900 tonų. Birželio mėnesį buvo užšaldyta 4 150,8 tonų, o liepos mėnesį 9 271,3 tona mėsos, t. y. 13 422,1 tonos. Nieko nebuvo pasakyta apie pagamintos neparduotos ir neužšaldytos mėsos paskirtį, todėl neatmestina prielaida, kad ji galėjo būti kitos komercinės paskirties.

(55) Italija taip pat remiasi kitų Europos šalių, kurių krizė nepalietė, vidutinėmis kainomis, neatsižvelgdama nei į tai, kad iki 1999 m. birželio kainos Italijoje jau buvo sumažėjusios, nei į paukštienos kainų tendencijos nepastovumą. Toliau pateikiamoje lentelėje matyti tendencija, užregistruota Italijoje 1998, 1999 ir 2000 metais ([13]):

Nesukapotų viščiukų mėsos rinkos kainos per mėnesį

(EUR/100 kg)

(56) Pasak Italijos pareigūnų, paukštienos sektoriuje jau buvo susidariusi perprodukcija, todėl gamintojai, siekdami birželio mėnesį sumažinti pasiūlą 4,8 %, nusprendė kovo mėnesį papjauti dalį viščiukų, kuriuos buvo numatyta pjauti balandžio ir gegužės mėnesiais. Italijos pareigūnų teigimu, dėl „dioksino krizės“ 10 % birželio mėnesį papjautų viščiukų ir pateiktos į rinką produkcijos buvo perkelta į liepos ir rugpjūčio mėnesius, todėl šiais dviem mėnesiais pasiūla padidėjo. Remiantis Komisijos turimais duomenimis, iš tikrųjų vasario, kovo ir balandžio mėnesiais buvo pradėta auginti daugiau viščiukų, todėl buvo galima tikėtis, kad birželio mėnesį produkcijos padaugės 5,6 %.

(57) Palyginus duomenis, susijusius su 1999 m. gegužės–rugpjūčio mėnesiais papjautais viščiukais, su 1989 m. tų pačių mėnesių duomenimis, matyti, kad 1999 m. gegužės mėnesį viščiukų buvo papjauta daugiau, todėl jų pasiūla padidėjo beveik 9 %; 1999 m. birželio mėnesį pasiūla, palyginti su 1998 m. birželio mėnesiu, sumažėjo 10 %, o 1999 m. liepos mėnesį papjautų viščiukų skaičius buvo beveik 10 % didesnis už 1998 m. liepos mėnesį užregistruotą skaičių. Ši pasiūlos didėjimo tendencija išsilaikė ir 1999 m. rugpjūčio mėnesį (+ 6,5 %). Atsižvelgiant į tai, kad apskritai kainos yra susijusios su pasiūlos tendencija, būtų galima daryti išvadą, kad kainos, palyginti su balandžio mėnesio kainomis, kurios dėl perprodukcijos jau buvo mažesnės už kainų Europoje vidurkį, sumažės. Todėl viščiukų kainų Italijoje birželio–liepos mėnesiais palyginimas su kainų vidurkiu šalyse, kurių nepalietė „dioksino krizė“, privestų prie spėjamos viščiukų kainos Italijoje pervertinimo.

(58) Atsižvelgiant į viščiukų kainų Italijoje nepastovumą ir kainų mažėjimo tendenciją, užregistruotą dar prieš prasidedant „dioksino krizei“, bet koks 1999 m. birželio ir 1998 m. birželio mėnesių pardavimo kainų lyginimas būtų netikslus ir neatspindėtų perprodukcijos, nuo kurios jau kentėjo Italijos viščiukų rinka, bei nuolatinio jau užregistruoto kainų mažėjimo. Italijos pareigūnų tvirtinimas, kad gamintojai, nuo kovo mėnesio pradėdami pjauti viščiukus, kurie turėjo būti papjauti balandžio ir gegužės mėnesiais, iš anksto ėmėsi rinkos reguliavimo priemonių, kad sumažintų pasiūlą birželio ir liepos mėnesiais, prieštarauja duomenims, susijusiems su pradėtų auginti viščiukų skaičiumi, vadinasi,

([12]) Žr. 2001 m. gegužės 23 d. laišką, kuriame Italijos pareigūnai teigia, kad gamintojai buvo priversti užšaldyti 4 150,8 tonų birželio mėnesį, 9 271,3 toną liepos mėnesį ir 2 595,9 tonas rugpjūčio mėnesį.

([13]) Duomenys, susiję su visų paukštienos rūšių eksportu Bendrijos viduje (nurodomas skerdenėlių svoris).

ir produkcijos prognozei, pagal kurią birželio mėnesį buvo numatomas pasiūlos padidėjimas, o liepos mėnesį nedidelis sumažėjimas (- 1,6 %). Tuo remiantis bet koks pardavimo kainų 1999 m. birželio ir liepos mėnesiais numatymas (tiek palyginti su 1998 m. birželio mėnesio kainomis, tiek su kainomis, užregistruotomis kitose Europos šalyse, kurių nepalietė „dioksino krizė“) būtų abejotinas.

(59) Todėl Komisija gali daryti išvadą, kad, atsižvelgiant į tai, jog pats visuomenę apėmęs nerimas nėra ypatingas būvis pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą, ir į tai, jog Italijos pareigūnų siūlomas nuostolių apskaičiavimo metodas gali privesti prie Italijos paukštienos gamintojų patirtų nuostolių pervertinimo, aptariamoji priemonė negali būti laikoma suderinama su bendrąja rinka pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą.

(60) Netgi nagrinėjant pagal Sutarties 87 straipsnio 3 dalį, ši pagalba negali būti laikoma suderinama su bendrąja rinka. Sutarties 87 straipsnio 3 dalies a punktas šiai pagalbai netaikytinas, nes ji nėra skirta regionų, kuriuose yra neįprastai žemas gyvenimo lygis arba didelis nedarbas, ekonominei plėtrai skatinti.

(61) Jei remiamasi Sutarties 87 straipsnio 3 dalies b punktu, aptariamoji pagalba nėra skirta bendriems Europos interesams – svarbių projektų vykdymui skatinti arba kurios nors valstybės narės ekonomikos dideliems sutrikimams atitaisyti.

(62) Jei remiamasi Sutarties 87 straipsnio 3 dalies d punktu, aptariamąja pagalba nesiekiama šiame straipsnyje minimų tikslų.

(63) Dėl Sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punkto. Atsižvelgiant į tai, kad dėl aptariamojo įstatymo Italijos pareigūnai tinkamai pranešė pagal Sutarties 88 straipsnio 3 dalį, siekiant jį įvertinti, taikomos Bendrijos rekomendacijos dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriui ([14]) (toliau Rekomendacijos). Pagal Rekomendacijų 23.3 punktą, iš tikrųjų šios rekomendacijos taikomos naujai valstybės pagalbai, įskaitant tą, apie kurią valstybės narės jau pranešė, bet dėl kurios Komisija dar nepriėmė sprendimo po 2000 m. sausio 1 d.

(64) Pagalbą, skirtą su epizootija susijusiems pajamų nuostoliams kompensuoti, reglamentuoja Rekomendacijų 11.4 punktas. Valstybės pagalbą gali sudaryti pagrįsta kompensacija už praleistą galimybę gauti pelno, atsižvelgiant į sunkumus, neatsiejamus nuo bandos atkūrimo ar augalų atsodinimo ir nuo bet kokio karantino ar laukimo laikotarpio, kurio tam, kad būtų sunaikinta liga prieš atkuriant ar atsodinant aptariamąją nuosavybę, reikalauja ar pataria laikytis kompetentingos institucijos. Privalomas gyvūnų skerdimas sveikatos priežiūros ar veterinarijos institucijos nurodymu pagal epizootijos prevencijos ir sunaikinimo planą yra būtina šios pagalbos skyrimo sąlyga.

(65) Iš pranešimo apie aptariamąją priemonę visiškai aišku, kad jokio nurodymo skersti gyvūnus sveikatos priežiūros ar veterinarijos institucijos pagal epizootijos prevencijos ir sunaikinimo planą nedavė, nes cheminė užtarša Italijos įmonių nepalietė. Todėl aptariamoji priemonė neatitinka rekomendacijų 11.4 punkte nustatytų reikalavimų.

(66) Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirmiau, ši pagalba paukštininkystės sektoriaus įmonėms negali būti laikoma nei pagalba, skirta nuostoliams, patirtiems dėl ypatingo įvykio pagal Sutarties 87 straipsnio 2 dalies b punktą, kompensuoti, nei pagalba, kuriai būtų galima taikyti kurią nors iš Sutarties 87 straipsnio 3 dalyje nustatytų leidžiančių nukrypti nuostatų. Todėl aptariamoji pagalba yra pagalba veiklai, kuri pagal rekomendacijų 3.5 punktą ([15]) nesuderinama su bendrąja rinka.

(67) Ji taip pat pažeidžia taisykles, nustatytas 1975 m. spalio 29 d. Tarybos reglamente (EEB) NR. 2777/75 dėl bendro paukštienos rinkos organizavimo, pagal kurį produktams, apibrėžtiems jo 1 straipsnio 1 dalyje, gali būti taikomos tik šios priemonės: skatinančios tobulesnį jų gamybos, perdirbimo ir pardavimo organizavimą; gerinančios jų kokybę; leidžiančios, remiantis naudojamomis gamybos priemonėmis, rengti trumpalaikes ir ilgalaikes rinkos poreikių prognozes; lengvinančios rinkos kainų tendencijų registravimą. Kad būtų atsižvelgiama į bet kokius laisvos apyvartos apribojimus, taikomus dėl priemonių, skirtų užkirsti kelią plisti gyvulių ligoms, siekiant teikti paramą bet kokioms rinkoms, kurioms taikomi minėti apribojimai, vadovaujantis 17 straipsnyje numatyta tvarka gali būti imamasi išimtinių priemonių. Pastarųjų priemonių gali būti imamasi tik tokiu mastu ir tokiam laikotarpiui, kuris reikalingas, kad rinkai būtų teikiama parama. Šiuo atveju nė viena tokia priemonė Italijai nebuvo pritaikyta. Bet kokia kita valstybės pagalba gali būti skiriama tik pagal Sutarties 87–89 straipsnius. Kaip minėta 66 konstatuojamojoje dalyje, aptariamoji pagalba pažeidžia valstybės pagalbos skyrimo taisykles, todėl yra nesuderinama su bendrąja rinka.

([14]) OL C 28, 2000 2 1, p. 2

([15]) 1995 m. birželio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas byloje T 459/1993 (*Siemens SA* prieš Europos Bendrijų Komisiją), Rinkinys (1995) 1675.

V. **IŠVADOS**

(68) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta pirmiau, Komisija gali daryti išvadą, kad A.I.M.A. programoje numatyta pagalba paukštininkystės sektoriui yra valstybės pagalba pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį, kuriai negali būti taikoma nė viena iš Sutarties 87 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytų leidžiančių nukrypti nuostatų.

(69) Apie programą buvo pranešta laikantis Sutarties 88 straipsnio 3 dalies, kurioje nustatyta, kad pagalbos priemonės gali būti įgyvendinamos tik gavus Europos Komisijos pritarimą, todėl nėra pagrindo reikalauti pagalbą grąžinti.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Pagalba, kurią Italija ruošiasi skirti pagal Nacionalinę A.I.M.A. pagalbos programą 1999 metams, yra nesuderinama su bendrąja rinka.

Šių pagalbos priemonių Italija įgyvendinti negali.

2 straipsnis

Per du mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą Italija informuoja Komisiją apie priemones, kurių ėmėsi jam įgyvendinti.

3 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Italijos Respublikai.

Priimta Briuselyje, 2004 m. gegužės 19 d.

Komisijos vardu

Franz FISCHLER

Komisijos narys